

Lhůta ta plyne nepřetržitě ode dne následujícího po dni doručení nař. usnesení a končí tudíž 14. dnem po doručení, není-li žádného předpisu, běh lhůty jinak upravujícího.

Nějaký předpis toho druhu pro obor řízení před úřady samosprávnými vydán nebyl, a jestliže tudíž st-l použil pošty, která měla zásilku jí k dopravě svěřenou odevzdati starostovi obce, pokud se týče obecnímu úřadu, nese nebezpečí s použitím tohoto dopravního prostředku spojené a stíhaly by jej tudíž i následky průtahu doručení zásilky poštou zaviněného. V daném případě tvrdí však strana, že poštovní orgán se ještě před 27. prosincem pokoušel o to, aby odvolání st-lovo bylo obecnímu úřadu doručeno, že však pokus ten selhal, poněvadž byl obecní úřad ve dnech 25. a 26. prosince 1920 uzavřen.

Tvrdí tudíž st-l — učinil tak již v řízení správním — že příčina, proč nebylo odvolání včas podáno, neleží v osobě jeho, nýbrž byla zaviněna úřadem samým.

Dle názoru nss jest tato st-lem tvrzená okolnost závažná pro posouzení včasnosti podání odvolání a měla zavdati žal. úřadu podnět, aby o správnosti onoho tvrzení zavedl šetření, neboť odvolání, jež má býti u obecního úřadu podáno, nelze tedy pokládati za opožděné, došlo-li příslušnému poštovnímu úřadu v takové době, že by musilo býti obecnímu představenému (obecnímu úřadu) při pravidelném styku obce s poštou ještě před uplynutím odvolací lhůty doručeno.

Poněvadž žal. úřad vycházel z nesprávného názoru, že za všech okolností jest pro posouzení, zda byla zachována lhůta pro podání odvolání v § 99 obec. zřiz. stanovena, směrodatno jedině, kdy dle úředního záznamu na podání bylo u úřadu toho podáno, a proto nevyšetřil správnost shora uvedeného tvrzení st-lova o bezvýsledném pokusu doručení jeho zásilky poštou již přede dnem 27. prosince 1920, pokládaje mylně okolnost tu za nerozhodnou, a nevyjádřil se také o tom, byl-li obecní úřad oprávněn svůj pravidelný styk s poštovním úřadem na několik za sebou jdoucích dní úplně přerušiti, jest nař. rozhodnutí v odporu se zákonem a bylo je proto dle § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 1393.

Policejní právo trestní: Peněžní ústav, který nepodal v 30denní lhůtě stanovené §em 1 vlád. nař. ze 6. listopadu 1920 č. 611 sb. z. a n., oznámení o vkladech tam zmíněných, jednal již tím proti tomuto nařízení a mohl příslušný župan již proto uložit zodpovědným orgánům ústavu trest podle § 4 cit. nař., aniž byl povinen ústav ještě zvlášť k podání zprávy vyzvatí. Pohutky opoždění jsou pro otázku trestnosti nerozhodné.

(Nález ze dne 2. června 1922 č. 7938.)

V čc: J-ská spořitelna, úč. spol., proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska v Bratislavě stran trestního nálezu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: — — — — —

Ustanovením § 1 vlád. nař. ze dne 6. listopadu 1920 č. 611 sb. z. a n. byla uložena veškerým peněžním ústavům povinnost, aby oznámily bě-

hem 30 dnů po vyhlášení nařízení toho příslušnému županu částky peněz, u nich uložených, patřících mimo jiné korporace i obcím ležícím na území bývalého království uherského.

Druhým odstavcem § 4 téhož nařízení byl pak župan zmocněn, aby odpovědným orgánům peněžního ústavu, jenž by uvedené oznamovací povinnosti nevyhověl, uložil trest v témž § ustanovený. Uvedené nařízení bylo vyhlášeno dne 18. listopadu 1920.

Jednal tedy peněžní ústav, jenž nepodal oznámení o uvedených vkladech do 18. prosince 1920, již tím proti cit. nařízení a mohl pak ovšem příslušný župan již proto zodpovědným orgánům jeho uložiti trest podle § 4, aniž byl povinen peněžní ústav zvláště ještě vyzývati k podání oznámení.

V předloženém případě st-lka ve lhůtě nařízením ustanovené, tedy do 18. prosince, oznámení nepodala. Župan v R. S. vyzval přes to st-lku ještě před vydáním trestního nálezu výměrem z —, aby své oznamovací povinnosti vyhověla do 15 dnů, sice že potrestá zodpovědné její orgány dle § 4 uved. nařízení. St-lka výslovně doznává, že výměr ten obdržela. Jestliže tedy přes tuto výzvu, k níž, jak uvedeno, župan vůbec ani nebyl povinen, st-lka seznam peněz uložených u ní pro obce ležící na území býv. království uherského ani ve lhůtě ve vyzvání stanovené nepodala, nelze shledati, že by byl nezákonným postup úřadu, který st-lce neoznámivší vklady ani ve lhůtě nařízením stanovené ani v další lhůtě úřadem jí na d t o dané, uložil pokutu podle § 4 uved. nařízení.

St-lka nemůže se zejména odvolávati na to, že prý žádala dne — za nové prodloužení lhůty, poněvadž žádost její, jak ze spisů je patrné, vůbec nedošla k žal. úřadu, jednak však st-lka ani pak ještě povinnosti své před vydáním trestního nálezu nevyhověla, ač žal. úřad ani po uplynutí lhůty dané st-lce nad míru vládním nařízením ustanovenou ihned oprávnění svého k vyslovení trestu nepoužil, nýbrž ještě další 4 měsíce na oznámení st-lčino m a r n ě č e k a l.

Námítka st-lčina, že prý proti jiným opozdilým ústavům nebyl trest vysloven, jest bez významu, jakmile jest zjištěno, že podmínky pro vyslovení trestu proti st-lce byly dány. Bez významu jest i námítka stížnosti, že st-lku nevedla nedbalost neb indolence, neboť podle uvedeného nařízení jest trestno již s a m o pouhé překročení lhůty nařízením stanovené.

Bylo tudíž stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 1394.

Řízení před nejv. spr. soudem: I. Proti rozhodnutí správního úřadu, vydanému v řízení provedeném jen s určitou stranou, nemohou jiné osoby, třeba měly na výsledku stejný právní zájem jako zmíněná strana, podat stížnost k nss, i když jim na jejich žádost bylo rozhodnutí dodatečně také doručeno. — II. Nález nss působí jen mezi stranami řízení před nss provedeného.

(Nález ze dne 6. června 1922 č. 8007.)